

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **J. K.,** zastoupeného JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Mírové nám. 157/30, Litoměřice, proti žalovanému **Generálnímu finančnímu ředitelství** se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1 (původně Ministerstvo financí), zastoupenému JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem nám. 14. října 3, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2009, č. j. 39/45 360/2009-392, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2011, č. j. 10 Ca 343/2009-54-56,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] V záhlaví uvedeným rozsudkem městský soud zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí správce daně o zastavení řízení. Zastaveno bylo řízení ve věci žalobcova návrhu na povolení obnovy řízení ve věci daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001, a to podle § 27 odst. 1 písm. h) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), tedy z důvodu nepřípustnosti podání.

[2] Soud zdůraznil, že žalobce nebrojí proti nesprávnému posouzení důvodu, na základě něhož správci daně řízení zastavili, ale dovolává se nezákonnosti napadeného rozhodnutí s poukazem na § 55 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož při změně místní příslušnosti rozhoduje o návrhu na obnovu řízení, popř. ji nařizuje správce daně, který je místně příslušný v době podání návrhu.

[3] Zákon tedy připouští změnu místní příslušnosti oproti obecné úpravě obsažené v § 4 cit. zákona, avšak k takové situaci vůbec během řízení nedošlo. Naopak, soud konstatoval podrobně obsah správního spisu, z něhož je zřejmé, že žalobce sice požadoval po správci daně změnu místní příslušnosti, a to delegací na Finanční úřad pro Prahu 4 - Modřany, ten však rozhodnutím ze dne 18. 11. 2002, čj. 12583/150/02 jeho návrhu na delegaci nevyhověl. Žalobce tak byl nepřetržitě od 29. 3. 1993 (včetně doby podání návrhu na povolení obnovy řízení) registrován u jednoho správce daně, a to Finančního úřadu v Libochovicích; místní příslušnost žalobce tak byla určena v souladu s § 4 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků.

[4] Závěrem soud zdůraznil, že rozhodovalo-li o žalobcově žádosti (ze dne 11. 10. 2007) o povolení obnovy řízení Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, které rozhodovalo dne 12. 8. 2002, čj. 19609/02/197970/1619 o dani z příjmů fyzických osob za rok 2001, přičemž právě toto řízení bylo předmětem žádosti o obnovu řízení, rozhodl místně příslušný správce daně zcela v souladu se zákonem.

II.

[5] Uvedený rozsudek napadl žalobce včas podanou kasační stížností, v níž se domáhal jeho zrušení. Namítl, že soud nesprávně posoudil právní otázku, týkající se posouzení zákonnosti rozhodnutí. Žalobce trvá na tom, že požádal-li o změnu místní příslušnosti formou delegace na Finanční úřad pro Prahu 4 - Modřany, nemělo již Finanční ředitelství v Ústí nad Labem zákonné zmocnění k rozhodnutí o této žádosti. Soud nesprávně zodpověděl právní otázku místní příslušnosti k vydání rozhodnutí; žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný přes výzvu soudu vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

III.

[7] Kasační stížnost je nedůvodná.

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti,

byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

[9] Podstatou předestřené kasační námitky je nesprávné zodpovězení právní otázky soudem, týkající se zákonnosti postupu žalovaného. Jejího narušení se měly správní orgány dopustit tím, že ve věci žalobcova návrhu na povolení obnovy řízení nerozhodoval místně příslušný správce daně. Stěžovatel je přesvědčen, že požádal-li v průběhu daňového řízení o změnu místní příslušnosti k jinému správci daně (zde Finanční úřad pro Prahu 4 – Modřany), měl tento správce daně rozhodovat i o návrhu na povolení obnovy řízení; ten se totiž stal nově, podle žalobcova přesvědčení, místně příslušným správcem daně.

[10] S tímto názorem se však Nejvyšší správní soud neztotožnil. Zákon o správě daní a poplatků v § 4 upravuje pojem místní příslušnosti správce daně. V té nejobecnější rovině se místní příslušnost správce daně u fyzické osoby řídí bydlištěm fyzické osoby v České republice. Citované ustanovení tak vymezuje pravidlo pro určení místní příslušnosti správce daně. Na toto ustanovení pak navazuje řada povinností plynoucích z § 33 zákona, a to jak pro daňové subjekty, tak i správce daně. Daňové subjekty pak mají ve shodě s § 33 cit. zákona povinnost registrace k místně příslušnému správci daně. Registrace daňových subjektů k určitým typům daní u příslušného správce daně tak plní více funkcí. Předně činí jasno v tom, který správce daně má právo rozhodovat ve věci té které daně, daňový subjekt je tak informován, který správce daně bude jeho daňové povinnosti spravovat, a je ovšem rovněž informací pro ostatní správce daně, kteří by eventuálně potřebovali provést v rámci dožádání některé úkony u určitého daňového subjektu. Registrace daňových subjektů tak dává i navenek odpověď, který ze správců daně je místně příslušným provádět ve vztahu k určitému daňovému subjektu úkony, k nimž je dle zákona o správě daní a poplatků zmocněn.

[11] Je možné, že v průběhu doby dojde ke změně místní příslušnosti správce daně, aniž by daňový subjekt – fyzická osoba – změnil bydliště; tato eventualita je však připuštěna pouze ze zákonem upravených důvodů. Jednou z možností změny místní příslušnosti je i její delegace, tedy postup podle § 5 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků. Na návrh daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může správce daně vyššího stupně nadřízený oběma správcům daně delegovat místní příslušnost ke správě daně na jiného, pokud shledá důvody takového návrhu opodstatněnými.

[12] Jak je patrné z citovaného ustanovení zákona, o tom, zda dojde ke změně místní příslušnosti (nebo nikoliv) vždy rozhoduje nadřízený správce daně. Mělo-li by dojít ke změně místní příslušnosti ke správě daně, musí o takovém stavu existovat rozhodnutí, které by pak bylo podkladem po změnu registrace daňového subjektu ke správci daně, na něhož byla místní příslušnost delegována, s uvedením data, od kdy tato změna působí. Tato změna by pak nutně byla zrcadlově zaznamenána i v registru daňových subjektů u správce daně původně místně příslušného.

[13] Ze správního spisu je však v souzeném případě zřejmé, že žalobce byl s účinností od 1. 1. 1993 zaregistrován u Finančního úřadu v Libochovicích, bylo mu přiděleno daňové identifikační číslo a byl poučen, že toto číslo musí uvádět při komunikaci se správcem daně. Správní spis neobsahuje žádný jiný údaj a z žádné jiné listiny nacházející se ve správním spisu nelze usoudit na změnu místní příslušnosti k jinému správci daně. Je skutečností, že žalobce žádal správce daně o změnu místní příslušnosti, ten ji však rozhodnutím nepovolil. Ke změně místní příslušnosti tak nedošlo. V žádném případě nelze dovodit, že ke změně místní příslušnosti postačuje pouhé přání či žádost daňového subjektu, jak se žalobce mylně domnívá. Naopak, vždy je nutno, aby o této žádosti rozhodl nadřízený správce daně a případnou změnu vyjádřil i v rozhodnutí o změně registrace k jinému správci daně. Tak tomu však v souzeném případě nebylo a žalobce ani takový stav netvrdí. Domnívá-li se žalobce, že ke změně místní příslušnosti postačuje pouhý návrh k provedení takového úkonu, pak se mýlí.

[14] Předmětem sporu je tvrzená nezákonnost rozhodnutí ze dne 22. 12. 2008, čj. 14580/08-1100-500331, kterým Finanční ředitelství v Ústí nad Labem zastavilo řízení o návrhu na povolení obnovy řízení o dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný (dříve Ministerstvo financí) zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

[15] Žalobce vytýká správním orgánům porušení § 55 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož při změně místní příslušnosti rozhoduje o návrhu na obnovu řízení nebo ji nařizuje správce daně, který je místně příslušný v době podání návrhu.

[16] Z předmětného výše citovaného rozhodnutí se podává, že návrh na povolení obnovy řízení byl datován dnem 16. 10. 2007. V té době (jak ostatně i před tímto datem a též později – viz b. 13) byl místně příslušným správcem daně ke správě žalobcových daní Finanční úřad v Libochovicích. Rozhodoval-li jako poslední ve věci daně z příjmů fyzických osob zdaňovacího období roku 2001 odvolací orgán, tedy Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, pak také ono bylo místně i věcně příslušným správcem daně k rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy tohoto řízení (§ 55 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků). V naznačeném ohledu tedy nedošlo k vytýkanému pochybení; o žádosti rozhodl věcně i místně příslušný správce daně – Finanční ředitelství v Ústí nad Labem.

[17] O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodoval nadřízený správní orgán – v rozhodné době jím bylo Ministerstvo financí. Skutečnost, že později, k datu 1. 1. 2011, došlo zákonem č. 199/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, ke změně pravomoci rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí, vydanému finančním ředitelstvím na nový správní orgán, jímž je nyní Generální finanční ředitelství, nemá na správnost postupu a zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv.

[18] Kasační stížnost podanou žalobcem posoudil Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené jako nedůvodnou, a podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. ji proto zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný správní orgán, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení neuplatnil, ze soudního spisu není ani zřejmé, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly a kasační soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu